

stávka. Žalobce by mohl tvrditi, že za stávku nemohl a že, kdyby nebyl býval nemocen, byl by přes stávku přece pracoval. V té příčině jest však rozhodujícím doznání žalobcovo, že v ony dny se v celém horním revíru stávkovalo a mzda nebyla dělnictvu vůbec vyplácena. Žalobce sám v odvolacím sdělení uznává, že otázka tato není pro spor směrodatnou, a nutno proto souditi, že i on, kdyby nebýval byl nemocen, byl by se stávky zúčastnil a mzdu za 5 stávkových dnů nebyl obdržel. Po právu může žalobce tedy žádati mzdu jen za první dva dny své nemoci a tu již obdržel.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání, opírajícímu se o dovolací důvod Šu 503 čís. 4. c. ř. s. nelze přiznati úspěchu, neboť posouzení sporu soudem odvolacím po stránce právní odpovídá zákonu a odůvodnění rozsudku v odpor vzatého jest plně přisvědčiti, proč se na ně poukazuje. Zákon neposkytuje opory pro názor dovolatelův, že týdnem Šu 1154 b) obč. zák. jest rozuměti sedm pracovních dnů; týden Šu 1154 b) obč. zák. jest bližším určením slov »na dobu poměrně krátkou«, vyjadřuje až jak daleko jde tato »krátká doba«; jest tedy slova toho užito v obvyklém slova toho smyslu, ve smyslu téhodne dle kalendáře. Tím padají dedukce dovolání založené na nesprávném názoru, jakoby týdnem Šu 1154 b) obč. zák. bylo rozuměti sedm pracovních dnů. Soud dovolací však přisvědčuje odůvodnění soudu odvolacího i v tom směru, ve kterém strana žalovaná právní názor jeho napadá, nepokládaje za správný názor žalované strany, že na placení mzdy v prvním týdnu nemoci má jen onen zaměstnanec nárok, jenž nebyl déle než týden nemocí od práce zdržen. I v tomto směru poukazuje se na případné odůvodnění rozsudku soudu odvolacího, jež vyvrátiti vývody dovolací odpovědi nejsou s to.

Čís. 711.

Společnost s ručením obmezeným.

Nařízení ze dne 3. září 1918, čís. 323 ř. zák. spadá do rámce zmocňovacího zákona ze dne 24. července 1917, čís. 307 ř. zák.

(Rozh. ze dne 19. října 1920, R I 818/20.)

Rejstříkový soud zamítl zápis společnosti s r. o., poněvadž ministerstvo vnitra v dohodě s ministerstvy obchodu a financí podalo ve smyslu § 1 ministerského nařízení ze dne 3. září 1918, č. 323 ř. zák. odpor proti zápisu této společnosti s r. o. do obchodního rejstříku. Rekur sní soud usnesení potvrdil. Důvody: Nařízení ze dne 3. září 1918, čís. 328 ř. zák., vydané na základě zákona ze dne 24. července 1917, č. 307 ř. zák., nebylo v době vydání napadeného rozhodnutí nijakým pozdějším předpisem ani ústavního zákona, ani obyčejného zákona, ani moci výkonné zrušeno. Bylo platnou normou a po jejím rozumu byl soud prvé stolice vázán na projev ministerstva vnitra, jímž podalo odpor proti požadovanému rejstříkovému zápisu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolací stížnosti.

D ů v o d y:

Prvý soud vydal své usnesení dne 23. července 1920, a opírá je o nařízení ze dne 3. září 1918, čís. 323 ř. zák. Toto nařízení bylo vydáno na základě zákona ze dne 24. července 1917, čís. 307 ř. zák., jímž byla vláda zmocněna, vydávati potřebná opatření v oboru hospodářském za příčinou mimořádných, válkou vyvolaných poměrů, a bylo v říšském zákoně vyhlášeno. Dle § 1 tohoto nařízení může soud povolití zápis společnosti s o. r., nepodalo-li ministerstvo, vnitř do 6ti neděl odpor. Nařízení toto činí tedy opatření v oboru hospodářském, pohybuje se v rámci zmocňovacího zákona a provádí jej. Nařízení to nebylo v době vydání prvního usnesení zrušeno, a bylo dle čl. 2 zák. z 28. října 1918, čís. 11 sb. z. a n. převzato. Jeho platnost byla uznána tím, že se Šem 1 nař. vlády republiky Československé ze dne 27. července 1920, čís. 465 sb. z. a n. vydaného na základě zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 337 sb. z. a n., zrušuje. Činí-li § 2 cit. nařízení zápis společnosti s o. r. rovněž odvislým od toho, nepodalo-li ministerstvo vnitř do 6ti týdnů odporu, neplyne z toho, že by bylo nařízení čís. 323 pozbylo působnosti. Tvrdí-li stížnost, že toto nařízení odporuje zákonu ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. z., přehlíží, že nařízení to je právě provedením zákona ze dne 24. července 1917, čís. 307 ř. zák., jímž se vláda zmocňuje, vydati potřebná opatření v oboru hospodářském za příčinou mimořádných, válkou vyvolaných poměrů. Že o takové opatření jde, bylo shora již dovozeno. O odporu s ústavním zákonem nemůže býti řeči, poněvadž se dle § 113 tohoto zákona mohou zavést zákonem omezení, zvláště při zakládání spolků výdělečných, a nařízení, o něž jde, má právě platnost zákona.

Čís. 712.

Tuzemským soudům nepřísluší, by jednaly o žalobách na cizozemský stát, leda že by tento výslovně tuzemské soudní pravomoci dobrovolně se podrobil nebo že by se jednalo o právní vztahy k tuzemským nemovitostem.

(Rozh. ze dne 19. října 1920, R I 863/20.)

Tuzemský soud první stolice vydal pro zmeškání rozsudek o žalobě proti republice francouzské. Odvolací soud odvolání odmítl.

Nejvyšší soud změnil usnesení odvolacího soudu v ten rozum, že zrušil rozsudek procesního soudu první stolice s celým jemu předcházejším řízením jako zmatečný a žalobu odmítl.

D ů v o d y:

Vykonávající pravomoc ve věcech sporných osvědčují soudové práva justiční svrchovanosti státu, jímž jsou zřízeny. Jen důsledkem a z moci této státní svrchovanosti přísluší jim právo, by žádali na stranách procesuální poslušnost a vyslovili proti nim zákonné následky procesuální neposlušnosti a jen pro tuto státní svrchovanost jsou strany povinny, by právoplatný soudní nález uznaly za konečné a nezvratitelné vypořádání a